

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie VII./2017
Senát I

Nález:

spisová značka	I. ÚS 132/2017
populárny názov	Právo účastníkov konania na doručenie podaní, na základe ktorých sa vo veci koná, ako súčasť práva na spravodlivý proces
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	10.05.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Právo účastníkov konania na doručenie podkladu (návrhu), na základe ktorého sa vo veci koná, treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie takýchto návrhov/vyjadrení účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom rovnosti zbrani ako súčasťou práva na spravodlivý proces, podobne aj s princípom kontradiktórnosti konania.
skutkový stav a základné fakty	Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podaním z 20. augusta 2013 doručila vtedajšej správe katastra odvolanie voči jej rozhodnutiu, ktorým bol zamietnutý návrh na vklad darovacej zmluvy z dôvodu, že v zmluve absentovali náležitosti podľa § 5 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov. Krajský súd rozsudkom z 27. mája 2014 rozhodol o potvrdení rozhodnutia vtedajšieho správneho orgánu – správy katastra, neskôr okresného úradu zo 16. júla 2013, ktoré najvyšší súd na odvolanie sťažovateľky rozsudkom z 24. augusta 2016 potvrdil ako vecne správne. V ostatnom sťažovateľka podala sťažnosť ústavnému súdu. Sťažovateľka v prvom rade namieta ústavne nesúladný postup najvyššieho súdu, ktorý vyjadrenie odporcu z 21. októbra 2014 k odvolaniu ako aj vyjadrenie zúčastnenej osoby z 24. októbra 2014 jej nedoručil vôbec a napriek tejto skutočnosti vo veci rozhodol, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa ustanovenia čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. V druhej rovine svojej argumentácie sťažovateľka uvádza, že jej „Právo... na spravodlivý súdny proces bolo porušené nielen skutočnosťami... majúcimi základ najmä v procesných nedostatkoch, ale aj skutočnosťou, že Najvyšší súd SR svojim rozsudkom sp. zn. 3Sžr/124/2014 zo dňa 24. augusta 2016 opätovne rozhodol v rozpore so zákonom, keď nesprávne právne posúdil celú prejednávajúcu vec.“
z odôvodnenia	Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že krajskému súdu boli 27. októbra 2014 doručené dve písomné podania, a to vyjadrenie k odvolaniu podané okresným úradom z 21. októbra 2014 a písomné podanie zúčastnenej osoby z 24. októbra

	<p>2014, ktoré boli spolu so spisovým materiálom 30. októbra 2014 doručené na najvyšší súd na konanie o odvolaní sťažovateľky voči rozsudku krajského súdu z 27. mája 2014. Z uvedeného je teda zrejme, že najvyšší súd v odvolacom konaní nepostupoval sústredene, ak pred prerokovaním sťažovateľkou podaného odvolania (napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu vyhlásené 24. augusta 2016, pozn.) jej nedoručil už spomenuté písomné podania, čím tak svojím postupom v konaní porušil sťažovateľkou označené základné práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd teda konštatuje, že právo účastníkov konania na doručenie podkladu (návrhu), na základe ktorého sa vo veci koná (v okolnostiach danej veci konkrétne dvoch procesných podaní), treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie takýchto návrhov/vyjadrení účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore – v okolnostiach danej veci – predovšetkým s princípom rovnosti zbraní ako súčasťou práva na spravodlivý proces, podobne aj s princípom kontradiktórnosti konania. Požiadavka „kontradiktórnosti konania“ sa v judikatúre EŠLP chápe skôr formálne, keď z jej podstaty nie až tak veľmi záleží na skutočnom obsahu a význame informácie alebo argumentov predložených súdu vrátane ich potenciálneho dosahu na rozhodnutie súdu. Nedoručením predmetných vyjadrení účastníkov konania sťažovateľke v rámci odvolacieho konania tak najvyšší súd odňal sťažovateľke ako účastníčke odvolacieho konania možnosť vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom v konaní, čím tak porušil ňou označené práva. V dôsledku uvedeného postupu najvyššieho súdu sťažovateľka nemohla uplatňovať svoje práva v odvolacom konaní za rovnakých podmienok a bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Pod rovnakým postavením účastníkov konania možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. <u>Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžr 124/2014 a jeho rozsudkom z 24. augusta 2016 porušené bolo.</u> 2. <u>Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžr 124/2014 z 24. augusta 2016 zrušil a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.</u> 3. <u>Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľke trovy konania.</u> 4. <u>Vo zvyšnej časti nevyhovel.</u>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>ÚS SR: II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, III. ÚS 199/08, I. ÚS 36/02, I. ÚS 49/01, I. ÚS 1/03, III. ÚS 402/08, IV. ÚS 42/09, IV. ÚS 147/04, I. ÚS 2/05, I. ÚS 100/04, II. ÚS 35/02, III. ÚS 313/05, I. ÚS 15/02, I. ÚS 139/02, II. ÚS 152/08, PL. ÚS 3/09, I. ÚS 76/2011, PL. ÚS 95/2011</p> <p>EŠLP: rozsudok EŠLP zo 4. 6. 2002 vo veci Komanický proti Slovenskej republike, rozsudok EŠLP z 13. 1. 2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, rozsudok EŠLP z 18. 2. 1997 vo veci Niderost-Huber proti Švajčiarsku, sťažnosť č. 18990/91, rozsudok EŠLP z 31. 5. 2001 vo veci K. S. proti Fínsku, rozsudok EŠLP z 28. 6. 2001 vo veci F. R. proti Švajčiarsku</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	
<p>klúčové slová</p>	<p>konanie - kontradiktórnosť správne súdnictvo - rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov konanie - rovnosť účastníkov súdneho konania konanie - sporové</p>

spisová značka	I. ÚS 176/2017
populárny názov	Náhrada trov právneho zastúpenia v konaní o neplatnosť zmluvy týkajúcej sa prevodu nehnuteľnosti
sudca spravodajca	Milan Lalič
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	31.05.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 2 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 1 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Nie je možné vychádzať z názoru, že vždy, keď je predmetom konania určenie neplatnosti zmluvy, nemožno tento predmet peniazmi oceniť. Je teda potrebné v každom konkrétnom prípade skúmať, či možno predmet právneho úkonu oceniť a v závislosti na tom stanoviť aj výšku náhrady trov konania.
skutkový stav a základné fakty	Z obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že smeruje proti nákladovému výroku uznesenia okresného súdu z 3. októbra 2016, ktorý vydala vyššia súdna úradníčka po právoplatne ukončenom spore o neplatnosť zmlúv týkajúcich sa prevodu nehnuteľností v neprospech sťažovateľa; jeho odvolanie sudkyňa konečným uznesením z 9. decembra 2016 zamietla. Vyššia súdna úradníčka dospela k záveru, že pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je potrebné vychádzať z hodnoty predmetných nehnuteľností, teda tarifnej odmeny podľa § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a nie podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, aj keď žaloba o určenie neplatnosti zmlúv o prevode nehnuteľností bola zamietnutá pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na takomto určení. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku na základe kritéria úspechu vo veci. Vyšiel pritom z toho, že sťažovateľ nemal procesný úspech v konaní o určenie neplatnosti zmlúv o prevode nehnuteľností, ktorých cena bola ustálená na sumu 272 187,29 €, preto bol povinný uhradiť protistrane trovy konania vo výške 18 048,95 €, ktorá zodpovedala odmene vypočítanej z hodnoty nehnuteľností podľa ustanovenia § 9 ods. 1 v spojení s § 10 ods. 2 vyhlášky a počtu úkonov právnej služby, ktoré jej advokát vo veci vykonal.
z odôvodnenia	Podľa § 9 ods. 1 vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci alebo práva. Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby. Podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. Ústavný súd v náleze sp. zn. I. ÚS 56/2017 vyslovil právny názor, že ak Civilný sporový poriadok vylučuje uplatnenie opravného prostriedku proti rozhodnutiu okresného súdu o trovách konania, bolo by proti logike pripustiť, aby jeho prieskum bol automaticky presunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho rozporu s princípmi spravodlivého konania, čo sa v tejto veci nestalo. V ďalšom náleze sp. zn. I. ÚS 119/2012 ústavný súd totiž uviedol, že pokiaľ je vec, právo alebo plnenie, ktoré je predmetom súdneho sporu, peniazmi oceníteľné, potom sa táto suma považuje za základ pre tarifnú odmenu advokáta, a to aj vo veciach určenia vlastníckeho práva. Explicitná kogentná úprava § 9 ods. 1 vyhlášky vylučuje použitie § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Možno teda z uvedeného vyvodiť, že pokiaľ je vec alebo plnenie, ktoré je predmetom daného právneho úkonu, peniazmi oceníteľné, potom sa táto hodnota považuje za základ pre určenie tarifnej odmeny advokáta, tak ako sa to stalo aj v prejednávanej veci. S ohľadom na skutočnosť, že citovaný právny predpis rozlišuje situácie, kedy je

	<p>predmet právneho úkonu, o ktorého platnosti je vedené súdne konanie, peniazmi oceniteľný, a kedy nie je, potom nie je možné vychádzať z názoru sťažovateľa, že vždy, keď je predmetom konania určenie neplatnosti zmluvy, nemožno tento predmet peniazmi oceniť. Je teda potrebné v každom konkrétnom prípade skúmať, či možno predmet právneho úkonu oceniť a v závislosti na tom stanoviť aj výšku náhrady trov konania. Predmetom daného konania (neplatnosť prevodnej zmluvy) bola vec nehnuteľná, ktorá je peniazmi oceniteľná, v dôsledku čoho nebolo možné vychádzať z tarifnej hodnoty podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky tak, ako to žiadal sťažovateľ.</p> <p>Okresný súd preto nerozhodol v rozpore s právnym názorom vyjadreným v už citovanom náleze ústavného súdu, keď vychádzal z hodnoty nehnuteľností, ktoré boli predmetom sporu. Námietky sťažovateľa boli preto v tejto súvislosti celkom nedôvodné. Ústavnému súdu nezostalo než len konštatovať, že okresný súd rešpektoval kogentnú právnu normu, preto sa nemohol dopustiť ústavou zakázanej svojvôle, a tým aj porušenia ústavou zaručených práv, ktoré sťažovateľ označil v sťažnosti.</p> <p>Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosti sťažovateľa nevyhoveli.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 56/2017, I. ÚS 119/2012
súvisiace právne predpisy	vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	trovy konania nehnuteľnosť - cena nehnuteľností práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu

Uznesenie:

spisová značka	I. ÚS 273/2017
populárny názov	Obnova konania v trestnom konaní
sudca spravodajca	Milan Ľalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	24.05.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	
skutkový stav a základné fakty	<p>Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu z 3. februára 2012 v spojení s rozsudkom krajského súdu z 13. júna 2012 uznaný vinným zo spáchania organizátorstva, návodu a pomoci k zločinu lúpeže podľa § 21 ods. 1 písm. a), b) a d) Trestného zákona, § 188 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní deviatich rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Dovolanie podané sťažovateľom bolo uznesením najvyššieho súdu z 24. septembra 2015 odmietnuté. Sťažovateľ podal 26. októbra 2015 okresnému súdu návrh na povolenie obnovy konania, Okresný súd uznesením zo 7. júla 2016 návrh na povolenie obnovy konania zamietol. Krajský súd v predmetnej veci následne rozhodol o sťažovateľom podanej sťažnosti proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na obnovu konania napadnutým uznesením, ktorým jeho sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.</p> <p>Sťažovateľ namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu v dôsledku nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia, v ktorom sa krajský súd nevysporiadal so všetkými sťažovateľom namietanými právnymi skutočnosťami, ktoré vychádzali zo skutkových okolností prejednávanej veci.</p>
z odôvodnenia	Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd sa argumentáciou

	<p>sťažovateľa predloženou v jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu zaoberal dostatočne a ústavne akceptovateľným spôsobom sa s ňou aj vysporiadal. Krajský súd sa v napadnutom uznesení stotožnil so záverom okresného súdu o potrebe zamietnuť návrh na obnovu konania vzhľadom na nespĺnenie podmienok obnovy konania, keďže v návrhu sťažovateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti či dôkazy, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami či dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, resp. o uložení trestu. Krajský súd v tomto smere odkázal na zistenia okresného súdu uvedené v odôvodnení jeho rozhodnutia týkajúce sa všetkých sťažovateľom označených dôkazov. Podľa krajského súdu všetky sťažovateľom v návrhu na obnovu konania uvádzané skutočnosti, resp. navrhované dôkazy boli známe konajúcim súdom už v čase rozhodovania v merite veci, preto neboli spôsobilé v rámci tohto konania vyvolať nápravu napadnutého právoplatného rozhodnutia. Krajský súd tiež poukázal na to, že sťažovateľ sa už domáhal nápravy v označenom konaní podaním mimoriadneho opravného prostriedku (dovolaní), v ktorom uplatnil v podstate zhodné výhrady a námietky (procesné pochybenia v procese hodnotenia dôkazov), dovolanie sťažovateľa však najvyšší súd odmietol. Ústavný súd preto konštatuje, že predmetný postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny či odporujúci ustanoveniam Trestného poriadku.</p> <p>Z uvedeného je zrejmé, že ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu v predmetnej veci, ktorý by nemal oporu v zákone, a preto napadnuté uznesenie nepovažoval za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. z ústavného hľadiska neudržateľné a neakceptovateľné. Skutočnosť, že krajský súd sa s dôvodmi sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu nestotožnil, podľa ústavného súdu nemôže viesť k záveru o porušení ním označených práv v predmetnom konaní. Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	<p>ÚS SR: I. ÚS 76/2015, IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, II. ÚS 78/05, II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09</p> <p>EŠLP: Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997</p>
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	<p>obnova konania - obnova konania v trestnom konaní</p> <p>rozhodnutie - odôvodnenie</p>

spisová značka	I. ÚS 278/2017
populárny názov	Program zaobchádzania vypracovaný pre odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody a možnosť jeho preskúmania v rámci správneho súdnictva
sudca spravodajca	Milan Ľalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	24.05.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 2</p> <p>ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 2</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p>
analytická právna veta	
skutkový stav a základné fakty	<p>Z obsahu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa «Žalobou zo dňa 20.4.2016... domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí pedagóga ÚVTOS a UVV Leopoldov, ktorými mu bol stanovený a následne zmenený (aktualizovaný) program zaobchádzania, ktorý v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody (ďalej len „výkon trestu“) predstavuje záväzným a autoritatívnym spôsobom určené medze obsahu (rozsahu) a podmienok (spôsobu) výkonu základných práv odsúdeného, a ukladá mu povinnosti...». Krajský súd konanie o podanej žalobe sťažovateľa napadnutým rozhodnutím zastavil, a to z dôvodu nedostatku svojej právomoci, a zároveň rozhodol o postúpení predmetnej veci krajskej</p>

	prokuratúre. V ostatnom podal sťažovateľ na ústavnom súde sťažnosť.
z odôvodnenia	<p>Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd konštatoval, že súd konal v medziach svojej právomoci a v súlade predovšetkým s príslušnými ustanoveniami zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v platnom znení, zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon č. 475/2005 Z. z.“), vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 368/2008 Z. z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody, a predovšetkým zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v platnom znení (ďalej len „zákon o prokuratúre“), ktoré interpretoval a aplikoval v súlade s ich obsahom, jeho úvahy sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Jeho postup bol v súlade so zákonom a ústavne konformný. Krajský súd vzal na vedomie podstatu argumentov sťažovateľa vyjadrených v jeho podnetoch/návrhoch a dospel k záveru o nedostatku svojej právomoci. Svoj záver podporil aj konkrétnymi odkazmi na vec sa vzťahujúcu právnu úpravu. Dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave na výkon trestu odňatia slobody vykonáva prokurátor. Príslušný prokurátor dozerá na to, aby sa vo výkone trestu odňatia slobody dodržiavali zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy, a jednotlivé prostriedky, resp. nástroje, ktorými prokurátor disponuje pri výkone tohto dozoru, vyplývajú zo zákonných ustanovení § 18 zákona o prokuratúre, konkrétne § 18 ods. 3 písm. c) zákona o prokuratúre, a teda povinnosť písomným príkazom zrušiť alebo pozastaviť vykonávanie rozhodnutia, príkazu alebo opatrenia orgánov zboru alebo ich nadriadeného orgánu, ak sú v rozpore so zákonom alebo s iným všeobecne záväzným právnym predpisom. V tomto smere je potrebné tiež poukázať na príkaz generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. IV Spr 157/09 z 12. mája 2010 o postupe prokurátora pri výkone dozoru prokurátora nad zachovávaním zákonnosti v miestach výkonu trestu odňatia slobody uverejnený v Zbierke služobných predpisov generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 6/2010, podľa ktorého prokurátor pri plnení úloh a vykonávaní dozoru taktiež dozerá na to, aby sa vo výkone trestu rešpektovala ľudská dôstojnosť a dodržiaval Európsky dohovor na zabránenie mučenia a neľudského či ponižujúceho zaobchádzania alebo trestania, odsúdení boli podrobení iba tým obmedzeniam, ktoré vyplývajú zo zákona o výkone trestu odňatia slobody a naň nadväzujúcich vykonávacích predpisov, aby sa dodržiavali predpisy o prijímaní a vybavovaní sťažností odsúdených a dodržiavali sa ďalšie ustanovenia zákona č. 475/2005 Z. z. [článok 1 ods. 3 písm. d), čl. 4 písm. a), d) a h) predmetného príkazu]. Taktiež nie je možné opomenúť § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre, v zmysle ktorého prokurátor vykonáva svoju pôsobnosť v rozsahu ustanovenom zákonom aj na základe podnetu a je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení... Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie podanie, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti. Z citovanej právnej úpravy je teda zrejmé, že sťažovateľ disponuje v zmysle zákona o prokuratúre všetkými potrebnými prostriedkami na to, aby v konaní o ústavnej sťažnosti predostrel argumentáciu predložil príslušnému prokurátorovi buď sám využitím citovaných ustanovení zákona o prokuratúre, resp. bude argumentácia predložená krajskej prokuratúre po právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu ex offo, ktorej rozhodnutia môžu byť v ďalšom predmetom posúdenia aj ústavným súdom.</p> <p>Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 62/08, I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, III. ÚS 149/04, III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov zákon č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov zákon č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	výkon trestu

spisová značka	I. ÚS 289/2017
populárny názov	Rozhodovanie odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania a zásada dvojinstančnosti konania
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	31.05.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Z právnej úpravy odvolacieho konania vyplýva niekoľko procesných situácií, kedy súd druhej inštancie prijme jednostupňové rozhodnutie, teda rozhodnutie, ktorému nepredchádza rozhodnutie súdu prvej inštancie, v odvolacom konaní (napr. podľa § 396 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd v prípade zmeny rozhodnutia súdu prvej inštancie rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania za celé konanie). Z uvedeného vyplýva, že Civilný sporový poriadok dovoľuje, aby sa vo veci rozhodlo s konečnou platnosťou v jednom stupni, pokiaľ je tomu tak z rozumných dôvodov. V takom prípade nedochádza k porušovaniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.
skutkový stav a základné fakty	Zo sťažnosti vyplýva, že v právnej veci sťažovateľky o určenie neexistencie pohľadávok bol žalovaným v 2. rade doručený okresnému súdu návrh na zmenu jeho procesného postavenia zo žalovaného v 2. rade na žalobcu v 2. rade z dôvodu zmeny právneho stavu, s ktorým vyslovila sťažovateľka v procesnom postavení žalobcu súhlas. Okresný súd uznesením z 27. mája 2016 návrh žalovaného v 2. rade zamietol. Proti uvedenému uzneseniu podali odvolanie žalovaný v 2. rade, ako aj sťažovateľka. Podaním doručeným krajskému súdu 27. januára 2017 sťažovateľka vzala žalobu späť v celom rozsahu zdôvodňujúc, že u žalovaného došlo k personálnym zmenám v predstavenstve, ako aj v dozornej rade a rozhodovanie o žalobnom návrhu sa stalo bezpredmetným. Obaja žalovaní oznámili krajskému súdu súhlas so späťvzatím žaloby. Na základe uvedeného skutkového stavu a v súlade s § 370 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) krajský súd napadnutým uznesením pripustil späťvzatie žaloby, rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil, konanie zastavil a rozhodol, že obaja žalovaní majú nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % vychádzajúc zo zásady úspechu v konaní.
z odôvodnenia	Podľa sťažovateľky krajský súd napadnutým rozhodnutím v časti o nároku na náhradu trov konania výrazne zasiahol do jej práva na spravodlivý súdny proces, práva na prístup k súdu a práva na súdnu a inú právnu ochranu tým, že si protiústavne a trahoval kompetenciu rozhodovať o nároku na náhradu trov konania za celé predchádzajúce konanie, teda aj za konanie vedené súdom prvej inštancie, čím odňal sťažovateľke možnosť sa proti tomuto rozhodnutiu odvolať a súčasne sa nevysporiadal s návrhom sťažovateľky na nepriznanie nároku na náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktorý uplatnila v späťvzati žaloby. Ústavný súd konštatoval, že ak dôjde k zastaveniu konania v dôsledku späťvzatia žaloby, je povinnosťou konajúceho súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania skúmať procesnú zodpovednosť na strane žalobcu, ako aj žalovaného. Ak niektorý z účastníkov zavinil zastavenie konania, je povinný nahradiť jeho trovy. Ak sťažovateľka ako žalobkyňa zobrala žalobu späť bez uvedenia dôvodu alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaných, nemožno pričítať procesné zavinenie žalovaným, a preto trovy konania znáša v celom rozsahu sťažovateľka ako žalobkyňa tak, ako to vyplýva z napadnutého uznesenia krajského súdu. K zásadnej námietke sťažovateľky o nezákonom postupe krajského súdu, ktorým jej odňal možnosť podať riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania, čím porušil zásadu dvojinstančnosti konania, ústavný súd uviedol, že z objektívnych dôvodov nie je možné bezvýhradné uplatňovanie tejto sťažovateľkou akcentovanej zásady, ktorá ani v Civilnom sporovom poriadku nie je formulovaná ako zásada aplikovaná bez ohľadu na všetky okolnosti veci. Z právnej úpravy odvolacieho konania vyplýva niekoľko procesných situácií, kedy súd druhej inštancie prijme jednostupňové rozhodnutie, teda rozhodnutie, ktorému nepredchádza rozhodnutie súdu prvej

	<p>inštancie, v odvolacom konaní (napr. podľa § 396 ods. 2 CSP odvolací súd v prípade zmeny rozhodnutia súdu prvej inštancie rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania za celé konanie). Z uvedeného vyplýva, že Civilný sporový poriadok dovoľuje, aby sa vo veci rozhodlo s konečnou platnosťou v jednom stupni, pokiaľ je tomu tak z rozumných dôvodov. V takom prípade nedochádza k porušovaniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Pokiaľ sťažovateľka namieta arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia, keďže krajský súd sa jej návrhom nepriznal náhradu trov konania žiadnej zo strán z dôvodov hodných osobitného zreteľa vôbec nezaoberal, ústavný súd konštatoval, že zodpovedá skutočnosti, že z napadnutého uznesenia krajského súdu nie je bez ďalšieho zjavné, ako krajský súd s návrhom sťažovateľky na postup podľa § 257 CSP naložil. Ústavný súd poznamenáva, že pokiaľ sťažovateľka mala eminentný záujem na aplikácii § 257 CSP, svoj návrh odôvodnila zjavne nedostatočne, nerešpektujúc základnú procesnú povinnosť vyplývajúcu z čl. 8 CSP. Preukázanie existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa musí preukázať tá procesná strana, ktorá sa ich zohľadnenia dovoľáva pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Krajský súd nemal k dispozícii skutkový podklad pre úvahy o možnosti odchýliť sa od zásadného pravidla regulujúceho priznávanie náhrady trov konania v súdnom konaní v prospech výnimočného postupu umožneného § 257 CSP, keďže sťažovateľka nepredložila argumenty a dôkazy potrebné pre posúdenie existencie či neexistencie prípadov hodných osobitného zreteľa.</p> <p>Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07, mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, § 257, § 396 ods. 2
klúčové slová	konanie - procesný postup trovy konania práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na spravodlivý proces

spisová značka	I. ÚS 314/2017
populárny názov	Správa Štátnej školskej inšpekcie o výsledkoch inšpekčnej činnosti a možnosti jej preskúmania v rámci správneho súdnictva
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	07.06.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 2 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ústavný súd ďalej dodáva, že k odopretiu práva v zmysle § 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v zásade dochádza až meritórnym rozhodnutím správneho orgánu, ak sa v právnej sfére dotknutého subjektu prejavia konštitutívne účinky správneho rozhodnutia. V tejto súvislosti a zohľadňujúc zásadnú námietku sťažovateľky o krátení normatívneho financovania jej činnosti v dôsledku záverov vyplývajúcich zo správy o inšpekčnej činnosti ako najvýznamnejšieho následku tejto správy zakladajúcej jej konštitutívny účinok ústavný súd konštatuje, že z vyjadrenia žalovaného k odvolaniu sťažovateľky vyplýva, že u sťažovateľky k predmetnému dôsledku nedošlo.
skutkový stav a základné fakty	Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou proti Štátnej školskej inšpekcii domáhala preskúmania zákonnosti správy o výsledkoch inšpekčnej činnosti a

	<p>rozhodnutí z v nej uvedených, ako aj postupu žalovaného pri výkone inšpekčnej činnosti. Krajský súd o žalobe rozhodol napadnutým uznesením z 8. decembra 2015 tak, že zastavil konanie a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Najvyšší súd uznesenie krajského súdu potvrdil napadnutým uznesením zo 7. februára 2017.</p> <p>Podstatou námietok sťažovateľky je jej nesúhlas s rozhodnutiami všeobecných súdov konajúcimi v jej právnej veci, ktoré nerozhodli o jej žalobe meritórne, ale konanie zastavili dospejúc k právnomu záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné súdom. Zastavenie konania je podľa názoru sťažovateľky v danom prípade nezákonné, výklad aplikovaných právnych predpisov konajúcimi súdmi je nesprávny, nespravodlivý, svojvoľný a v konečnom dôsledku viedol k odopretiu spravodlivosti. Sťažovateľka uviedla, že rozhodnutie, ktorým žalovaný v správe o inšpekčnej činnosti konštatoval, že u sťažovateľky došlo k nesúladu školského a štátneho vzdelávacieho programu, čo spôsobuje vznik sankcie vo forme zníženia normatívneho financovania sťažovateľky, má konštitutívny účinok, teda i autoritatívny vzťah k sťažovateľke, a preto je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu v rámci správneho súdnictva.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p><u>K namietanému porušeniu označených práv postupom a uznesením krajského súdu</u></p> <p>Ústavný súd konštatoval, že na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti postupu a uzneseniu krajského súdu, nie je daná jeho právomoc. Proti uzneseniu krajského súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky mal najvyšší súd v rámci odvolacieho konania, čo sťažovateľka aj využila. Tým je zároveň vylúčená v tomto rozsahu právomoc ústavného súdu, a preto v časti smerujúcej proti postupu a uzneseniu krajského súdu sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.</p> <p><u>K namietanému porušeniu označených práv postupom a uznesením najvyššieho súdu</u></p> <p>Odlíšna je situácia týkajúca sa tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti postupu a uzneseniu najvyššieho súdu.</p> <p>V súvislosti s námietkami sťažovateľky ústavný súd konštatoval, že v právnej veci sťažovateľky už bolo na krajskom súde ako súde prvej inštancie, ako aj na najvyššom súde ako odvolacom súde vedené konanie o preskúmanie správy o výsledku inšpekčnej činnosti z 25. februára 2011, ktoré bolo krajským súdom zastavené podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku z totožného dôvodu, a to že predmetná správa nepodlieha súdному prieskumu. Na základe odvolania sťažovateľky najvyšší súd uznesením z 3. apríla 2012 rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že súčasťou správy o inšpekčnej činnosti nemôžu byť opatrenia. V opačnom prípade (ak sú opatrenia uložené priamo v správe) je potrebné správu o výsledku inšpekčnej činnosti považovať za rozhodnutie a spôsobilý predmet súdneho prieskumu. Po vrátení veci krajskému súdu bolo vo veci rozhodnuté rozsudkom krajského súdu z 18. júla 2012, ktorým bola predmetná správa v časti, ktorou boli sťažovateľke uložené pokyny, zrušená a vec bola vrátená žalovanému na ďalšie konanie. Sťažovateľka v súčasnosti namieta nezákonný a ústavne neudržateľný postup všeobecných súdov pri súdnom prieskume nasledujúcej správy o inšpekčnej činnosti u sťažovateľky z 18. apríla 2013.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu namietané uznesenie najvyššieho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu, a teda ani krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Najvyšší súd podrobil prieskumu uznesenie krajského súdu o zastavení konania, ktoré po preštudovaní obsahu posudzovanej správy o inšpekčnej činnosti vyhodnotil ako vecne správne dospejúc k právnomu záveru, že predmetná správa neobsahuje žiadne opatrenia, upozornenia ani odporúčania, ale len konštatuje splnenie či nespĺnenie skôr uložených opatrení.</p>

	<p>Ústavný súd ďalej dodáva, že k odopretiu práva v zmysle § 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v zásade dochádza až meritórnym rozhodnutím správneho orgánu, ak sa v právnej sfére dotknutého subjektu prejavia konštitutívne účinky správneho rozhodnutia. V tejto súvislosti a zohľadňujúc zásadnú námietku sťažovateľky o krátení normatívneho financovania jej činnosti v dôsledku záverov vyplývajúcich zo správy o inšpekčnej činnosti ako najvýznamnejšieho následku tejto správy zakladajúcej jej konštitutívny účinok ústavný súd konštatuje, že z vyjadrenia žalovaného k odvolaniu sťažovateľky vyplýva, že u sťažovateľky k predmetnému dôsledku nedošlo, keďže sťažovateľke bol vyplácaný normatívny príspevok v plnej výške.</p> <p>Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné argumenty. Najvyšší súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil, z akých dôvodov potvrdil uznesenie krajského súdu, pričom jeho právne závery možno z ústavného hľadiska považovať za akceptovateľné a ústavne udržateľné.</p> <p>Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010, II. ÚS 193/2010, m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07, III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09
súvisiace právne predpisy	
kľúčové slová	práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na súdnu ochranu škola konanie - zastavenie správne súdnictvo - rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov

Nález - priet'ahy:

spisová značka	I. ÚS 675/2016
populárny názov	Opakované priet'ahy
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	10.05.2017
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľky, v právnom postavení žalobkyň v rade 1 až 5 v napadnutom konaní „o ochranu vlastníckeho práva“, vidia porušenie základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru v postupe okresného súdu, ktorý svojou nečinnosťou a nehospodárnym a neefektívnym postupom (v prípade sťažovateľiek v rade 1 až 4 v napadnutom konaní v období po vydaní nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 431/2013-31 z 23. septembra 2013 a v prípade sťažovateľky v rade 5 v rámci celého ústavnou sťažnosťou napadnutého konania, pozn.) spôsobil priet'ahový postup v napadnutom konaní, čo u sťažovateľiek vyvoláva pocit právnej neistoty a čo považujú za zjavne neprimerané aj s ohľadom na charakter okresným súdom prerokovanej právnej veci.</p> <p>Napadnuté konanie trvá už po dobu viac ako sedem rokov (z toho tri a pol roka po vydaní nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 431/2013-31 z 23. septembra 2013, pozn.).</p>
z odôvodnenia	<u>III.A K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľiek zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 14 C 31/2010 v období po vydaní nálezu ústavného</u>

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria považuje ústavný súd aj povahu prerokúvanej veci. Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom napadnutého konania pred okresným súdom je rozhodovanie o návrhu „o ochranu vlastníckeho práva“.

Podľa názoru ústavného súdu ide o vec, ktorá tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov, a nie je právne zložitá. Pokiaľ ide o faktickú zložitost' veci, je potrebné poukázať na to, že z faktickej stránky vzhľadom na rozsah dokazovania a potrebu vypracovania znaleckého posudku ide o vec „mierne zložitejšiu“. Ústavný súd však zastáva názor, že v okolnostiach posudzovanej veci pri sústredenejšom a najmä efektívnejšom postupe okresného súdu bolo možné postupovať tak, aby bol čo najskôr odstránený stav právnej neistoty sťažovateľiek.

Pri hodnotení ďalšieho kritéria, teda správania účastníkov súdneho konania, ústavný súd pri preskúmaní spisu nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by samotné sťažovateľky akýmkoľvek významným spôsobom prispeli k zbytočným prietahom v konaní.

Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľiek, bol postup samotného okresného súdu. Ústavný súd v rámci napadnutého konania nachádzal i úseky nie vždy efektívneho a sústredného konania samotného okresného súdu, ktoré v spojitosti s celkovou dĺžkou súdneho konania (viac ako 7 rokov, pozn.) mali za následok zistenie zbytočných prietahov. O neefektívnosti a nesústredenej činnosti okresného súdu v posudzovanom konaní svedčí i fakt, že krajský súd uznesením sp. zn. 6 Co 866/2013 z 29. januára 2014 uznesenie okresného súdu č. k. 14 C 31/2010-282 zo 4. septembra 2013 o prerušení súdneho konania v dôsledku sťažovateľkami podaného odvolania zmenil tak, že návrh žalovaných v rade 1 a 3 na prerušenie konania zamietol. Rovnako za zmienku stojí i nečinnosť okresného súdu od 4. mája 2015 do 28. decembra 2015. I keď je pravdou, že ostatné pojednávanie nariadené na 12. apríl 2017 bolo zo strany okresného súdu odročené na 15. máj 2017 na účely vyhlásenia rozhodnutia, v nadväznosti na zistenú celkovú dobu trvania napadnutého konania ústavný súd rozhodol, že v namietanom konaní došlo k zbytočným prietahom.

III.B K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky v rade 5 zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 14 C 31/2010 (v období do vydania nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 431/2013-31 z 23. septembra 2013).

Ústavný súd konštatoval, že v prípade sťažovateľky v rade 5 došlo k procesnoprávnemu nástupníctvu (sukcesii), teda k zmene pôvodného účastníka konania na strane žalobkyne, a to na základe univerzálnej sukcesie (dedenie). Keďže pri zmene účastníkov nedochádza k vzniku nového procesnoprávneho vzťahu, ale k procesnoprávnemu nástupníctvu do už existujúceho procesnoprávneho vzťahu (mutatis mutandis I. ÚS 52/01), ústavný súd nemal pochybnosť o tom, že sťažovateľka v rade 5 môže uplatňovať právo na konanie bez zbytočných prietahov aj pre štádium konania, ktoré tejto zmene predchádzalo.

Vzhľadom na existenciu právoplatného rozhodnutia ústavného súdu č. k. IV. ÚS 431/2013-31 z 23. septembra 2013, v rámci ktorého ústavný súd konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 14 C 31/2010 podrobil ústavnému prieskumu a konštatoval porušenie základného práva sťažovateľiek v rade 1 až 4 na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

	<p>postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 31/2010, okresnému súdu prikázal v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 31/2010 konať bez zbytočných prietáhov, sťažovateľkám v rade 1 až 4 priznal finančné zadost'učinenie každej v sume po 1 000 eur, ako i úhradu trov konania vo výške 583,12 eur, ústavný súd v zhode s jeho predchádzajúcim právoplatným rozhodnutím konštatoval porušenie základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru i v prípade sťažovateľky v rade 5.</p> <p>Ústavný súd považoval za preukázané, že priebeh napadnutého konania (do vydania nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 431/2013-31 z 23. septembra 2013, pozn.) svedčil o neefektívnom postupe okresného súdu, ktorý opakovane akceptoval absenciu účastníkov konania na nariadených pojednávaniach (aj keď ospravedlnenú), a z tohto dôvodu ich odročoval. Zabezpečenie znaleckého posudku trvalo okresnému súdu dlhšie ako rok. Za neefektívne považoval ústavný súd aj rozhodnutie okresného súdu o prerušení konania, ktoré krajský súd zrušil a vec mu vrátil, aby sa vyrovnal s právnym nástupníctvom po pôvodnej žalobkyni v rade 4, ktorá zomrela predtým, ako súd prvého stupňa rozhodoval vo veci prerušenia konania.</p> <p>Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>1. Základné právo sťažovateľky v rade 5 na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 31/2010 porušené bolo.</u></p> <p><u>2. Základné právo sťažovateľiek v rade 1 až 4 na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 31/2010 v období po vydaní nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 431/2013-31 z 23. septembra 2013 porušené bolo.</u></p> <p><u>3. Okresnému súdu Trenčín prikázal v konaní vedenom sp. zn. 14 C 31/2010 konať bez zbytočných prietáhov.</u></p> <p><u>4. Sťažovateľke v rade 5 priznal finančné zadost'učinenie v sume 1 600 € a sťažovateľkám v rade 1 až 4 priznal finančné zadost'učinenie každej v sume po 600 €.</u></p> <p><u>5. Sťažovateľkám v rade 1 až 5 priznal náhradu trov konania.</u></p> <p><u>6. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov</p>	
<p>súvisiace právne predpisy</p>	
<p>klúčové slová</p>	<p>prietahy v konaní - neefektívny postup práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na prerokovanie veci - bez zbytočných prietáhov konanie - sporové prietahy v konaní - nečinnosť</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.